

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Lukášem Hrabcem, advokátem, se sídlem Smetanovo nám. 7, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2007, č. j. 17 Cad 22/2006 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci stěžovatele Mgr. Lukáši Hrabcovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1904 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 24. 9. 2007, č. j. 17 Cad 22/2006 - 44, (dále jen „rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2006, č. X, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost. Rozhodnutí žalované bylo odůvodněno tím, že nebyly splněny podmínky § 70 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), protože podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Opavě ze dne 29. 12. 2005 byl stěžovatel i nadále jen částečně bezmocný.

V žalobě stěžovatel namítl, že trpí kombinací těžkého zrakového postižení a má další závažné choroby, které mu neumožňují vést samostatný život bez soustavného dohledu a pomoci jiné osoby při hlavních životních úkonech, např. při chůzi a výkonu fyziologických potřeb. Připomněl, že je držitelem průkazy ZTP/P a již před několika lety mu byla přiznána částečná bezmocnost z důvodu praktické slepoty. Uvedl, že není schopen si uvařit, ošetřit úrazy a poranění, brát léky, umýt, oholit a obléci se bez pomoci jiné osoby. Při chůzi venku potřebuje průvodce a musí mít soustavný dohled při výkonu fyziologických potřeb, neboť musí mít kontrolovánu moč i stolicí na případnou přítomnost krve. Stěžovatel se ohradil i proti znění zákonného předpisu, který podle něj zcela jasně diskriminuje všechny občany s praktickou slepotou. Z těchto důvodů navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud doplnil dokazování o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV“) se sídlem v Ostravě ze dne 3. 5. 2006, k němu si vyžádal doplňující posudek téže komise ze dne 22. 8. 2006 a následně také srovnávací posudek posudkové komise MPSV ČR v Hradci Králové ze dne 18. 1. 2007. Krajský soud tak učinil skutková zjištění zejména z obou výše uvedených posudků PK MPSV, z doplnění PK MPSV a dále z rozhodnutí žalované, z posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Opavě (dále jen „OSSZ“), z lékařské zprávy jeho praktické lékařky pro zjištění jeho bezmocnosti ze dne 19. 12. 2005 a ze spisu žalované. Krajský soud připomněl, že obě PK MPSV v Ostravě i v Hradci Králové vypracovaly posudky v řádném složení, za přítomnosti odborného očního lékaře, a vycházely z úplné zdravotní dokumentace žalobce, z lékařských nálezů pro zjištění bezmocnosti od roku 1995 až do roku 2005 a dále z vlastních poznatků získaných při návštěvě stěžovatele v jeho bytě. Krajský soud tyto provedené důkazy posoudil a uvedl, že nemá žádné pochybnosti o správnosti obou posudků PK MPSV v Ostravě a v Hradci Králové, které shodně dospěly ke stejnému závěru, že stěžovatel je částečně bezmocný. V této souvislosti především odkázal na posudek PK MPSV v Hradci Králové, který je podle názoru krajského soudu velmi podrobně a odborně odůvodněn, přičemž se zabývá všemi stěžovatelskými námitkami. Podotkl také, že podle § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vychází soud při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ke dni 10. 1. 2006. Z výše uvedených skutkových zjištění dospěl krajský soud k závěru, že u stěžovatele nejsou splněny podmínky § 2 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., neboť potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby jen při některých nezbytných životních úkonech. Podle krajského soudu je však stěžovatel nadále částečně bezmocný podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a § 70 odst. 1 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení, protože je osobou prakticky nevidomou. Krajský soud proto žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž krajskému soudu vytkl, že vycházel ze skutkových zjištění, které nemají oporu ve spise, případně jsou s nimi v rozporu, neboť nepřihlédl k lékařským zprávám, které pouze založil do správního a soudního spisu. Podle něj krajský soud vycházel pouze z posudků orgánů žalované, což již samo o sobě zpochybňuje objektivnost takového důkazu, když navíc jejich složení nezaručovalo odborné posouzení jeho zdravotního stavu. Uvedl, že převážná bezmocnost je způsobena kombinací jeho praktické

slepoty se syndromem Heřmanský – Pudlák a vředy, neboť potřebuje neustálou pomoc a asistenci třetí osoby. Podle jeho názoru je syndrom Heřmanský – Pudlák stejně závažný jako úplná nevidomost, a není-li mu poskytnut soustavný dohled jen z důvodu, že jeho postižení není výslovně uvedeno ve vyhlášce č. 284/1995 Sb., pak krajský soud porušil jeho právo na život a ochranu zdraví zakotvené v Listině základních práv a svobod. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil, že ve správním spise je založeno velké množství lékařských zpráv o zdravotním stavu stěžovatele od roku 1995, zejména nálezy odborného očního lékaře MUDr. K. ze dne 18. 12. 2001, 8. 10. 2002, 30. 1. 2004, 7. 3. 2005 a 25. 8. 2006, hematologické nálezy MUDr. P. z FN Ostrava Poruba ze dne 14. 6. 2002 a 7. 3. 2005, z propouštěcí zpráva MUDr. S. z FN Ostrava Poruba ze dne 24. 6. 2002, nález krevního centra MUDr. K. z FN Ostrava Poruba ze dne 8. 10. 2001 a přílohy zaslané stěžovatelem. Správní spis tedy obsahuje veškeré lékařské zprávy, na které stěžovatel odkazoval v žalobě a které k žalobě opětovně přiložil. Všechny tyto lékařské zprávy byly podkladem pro jednání obou PK MPSV, přičemž PK MPSV v Hradci Králové z nich výslovně vycházela a posuzovala jejich závěry. Správní spis obsahuje také posudek lékařky OSSZ, která dospěla ke stejnému závěru o stěžovatelově částečné bezmocnosti jako PK MPSV v Ostravě a PK MPSV v Hradci Králové.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že soud správně zjistil skutkový stav, ale aplikoval na něj nesprávný právní předpis, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil.

Nejvyšší správní soud pod tento kasační důvod podřadil námitku stěžovatele, že podle vyhlášky č. 284/1995 Sb. není možné hodnotit stav bezmocnosti, protože údajně neumožňuje hodnotit jeho stav jako převážnou bezmocnost pouze z toho důvodu, že v citované vyhlášce není uveden syndrom Heřmanský – Pudlák, čímž bylo porušeno jeho právo na život a ochranu zdraví zakotvenou v Listině základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná, protože krajský soud na správně zjištěný skutkový stav aplikoval správný právní předpis, resp. ustanovení, kterým v této věci byl § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. (s účinností do 31. 12. 2007). Ustanovení § 108 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v tehdy platném znění, totiž zmocňovalo k úpravě stavu bezmocnosti vyhláškou, Ministerstvo práce a sociálních věcí, a to tak učinilo v ustanovení § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a z něho pak bylo nutno

vycházet pro potřeby zvýšení důchodu podle § 70 zákona o sociálním zabezpečení (č. 100/1988 Sb.).

K námitce stěžovatele, že je tato vyhláška je nespravedlivá a je v rozporu s ústavním právem stěžovatele na život a ochranu zdraví, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato vyhláška byla v rozhodné době platná a účinná a byla jediným předpisem, podle kterého mohla Česká správa sociálního zabezpečení náležitě aplikovat zákon o důchodovém pojištění a o sociálním zabezpečení a zvyšovat důchody. Bez této vyhlášky by Česká správa sociálního zabezpečení a posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí neměly žádné vodítko, jakým způsobem hodnotit bezmocnost žadatelů o důchod a jak postupovat v obdobných případech. Ostatně zánikem platnosti a účinnosti tohoto ustanovení také tento nárok zanikl a nový, jiný nárok vznikl až legislativní změnou, což připomíná i sám stěžovatel. Nejvyšší správní soud jen pro úplnost dodává, že podle jeho názoru ani krajský soud, ani žalovaná, neporušily ústavně garantovaná práva tím, že aplikovaly výše uvedený předpis.

Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívá v tom, že skutková zjištění, z nichž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková zjištění jsou v rozporu se spisy, pokud podklady pro rozhodnutí, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedly k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková zjištění dále nemají oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tyto skutkové okolnosti nedostačují k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkových zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Tento kasační důvod je dán i v případě, že napadené rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí žalované, a tady je soud toho názoru, že nedostatky tohoto rázu rozhodnutí žalované netrpí, a stěžovatel je ostatně ani výslovně nenamítá.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je dána tím, že se rozhodnutí neopírá o

důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K další alternativě nepřezkoumatelnosti, spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 1. 2006, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o zvýšení důchodu pro převážnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Sb. Rozhodnutí o nároku na dávku, jejíž přiznání je podmíněno zdravotním stavem, je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů, jakož i skutečnosti rozhodné pro přiznání, odnětí, event. změnu zvýšení důchodu pro bezmocnost, posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění). Uvedené komise jsou přitom ze zákona povolány nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti a rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popř. ošetřování jinou osobou při úkonech braných v úvahu pro posouzení bezmocnosti, ale i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti a jejím stupni ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., třebaže jde v oblasti rozhodování o zákonných nárocích ve věcech důchodového zabezpečení (pojištění) především o pojmy právní. Posudek komise ovšem soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně vzhledem k jeho mimořádnému významu v tomto řízení, plynoucímu z uvedené zákonné úpravy, nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost a nejsou-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, bývá zpravidla v řízení důkazem rozhodujícím.

Podle dosavadní judikatury neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu, případně i bezmocnosti a jejího stupně uvedené v posudku posudkové komise MPSV je třeba považovat za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Brojí-li stěžovatel proti nesprávnému posouzení stupně bezmocnosti, je třeba jeho námitky z povahy věci podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d), nikoliv pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v rámci těchto alternativ uplatnil výtky, že krajský soud vycházel ze skutkových zjištění, která nemají oporu ve spise, případně jsou s nimi v rozporu, neboť nepřihlédl k lékařským zprávám, a že jeho převážná bezmocnost je způsobena kombinací jeho praktické slepoty se syndromem Heřmanský – Pudlák a vředy. Nejvyšší správní soud shledal, že správní a soudní spis obsahuje veškeré lékařské zprávy, z nichž vycházela jak posudková lékařka OSSZ, tak především obě PK MPSV a krajský soud, přičemž stěžovatel ani konkrétně neuvedl žádnou další lékařskou zprávu či nález, která nebyla posouzena PK MPSV či krajským soudem. Naopak zejména v posudku PK MPSV v Hradci Králové, na který z tohoto důvodu výslovně odkázal i krajský soud, jsou zmíněny a podrobně posuzovány veškeré shromážděné lékařské zprávy a nálezy o zdravotním stavu stěžovatele rozhodné pro zjištění stavu jeho bezmocnosti, které byly hodnoceny jednotlivě i v jejich souhrnu s vlastními poznatky posudkové lékařky OSSZ a PK MPSV v Ostravě získanými

při osobní návštěvě stěžovatele v jeho bydlišti. Přitom jak závěry PK MPSV v Ostravě doplněné o doplňující posudek této komise, tak zejména závěry PK MPSV v Hradci Králové, byly náležitě a přesvědčivě vyloženy a odůvodněny. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že jak posudková lékařka OSSZ, tak především obě PK MPSV, dospěly k závěru, že stěžovatel potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, neboť je vzhledem k rozsahu jeho zorného pole osobou prakticky nevidomou. Nepotřebuje však pravidelnou pomoc a soustavný dohled při hlavních životních úkonech, protože při hodnocení syndromu Heřmanský – Pudlák (porucha krvetvorby) nebylo prokazatelně od roku 2002 doloženo ohrožující krvácení a nedošlo ani ke změně doby zastavení krvácení. Přítomnost protilátek proti krevním destičkám lze při eventuálním nutném podání krevních derivátů potlačit imunosupresivy a výběrem vhodného HLA kompatibilního dárce. Tato nutnost dosud nenastala. Stav imunitního systému velice kolísá a v případě závažného krvácení by se stejně muselo provádět nové přešetření, zda jsou protilátky proti trombocytům po tak dlouhé době ještě přítomny. Nejvyšší správní soud proto shledal, že krajský soud správně zjistil skutkový stav, který hodnotil zcela v souladu s právem.

K námitce stěžovatele, že krajský soud vycházel pouze z posudků orgánů žalované, což již samo o sobě zpochybňuje objektivnost takového důkazu, když navíc jejich složení nezaručovalo odborné posouzení jeho zdravotního stavu, Nejvyšší správní soud uvádí, že organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a v řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení upravuje zákon č. 582/1991 Sb. Podle § 3 odst. 3 písmeno a), b), c) tohoto zákona jsou orgány sociálního zabezpečení Ministerstvo práce a sociálních věcí, Česká správa sociálního zabezpečení a Okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 4 odst. 2 citovaného zákona posuzuje ministerstvo zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Pro vydávání posudku se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Složení posudkových komisí upravuje vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 182/1991 Sb., podle níž posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí pověřuje ministerstvo své pracovníky se souhlasem těchto pracovníků (§ 3 odst. 1). Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Podle § 3 odst. 2 této vyhlášky je posudková komise ministerstva schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů a při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy. Úpravu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. neshledal Ústavní soud protiústavní (nález sp. zn. ÚS 92/95, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003 – 35, publikovaný pod č. 33/2003 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dodává, že obě PK MPSV vypracovaly posudky v řádném složení, což také správně shledal i krajský soud v řízení o žalobě.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Lukáši Hrabcovi, byla stanovena za dva úkony právní služby po 500 Kč (převzetí a přípravy zastoupení včetně porady s klientem, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 9. 2006. Za provedené úkony tedy přísluší zástupci stěžovatele odměna ve výši 1000 Kč. Dále byla zástupci stěžovatele započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy za dva provedené úkony 600 Kč. Zástupce stěžovatele doložil registrační osvědčení, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto celková výše jeho odměny činí 1904 Kč (1600 + 19 % z této částky, tj. 304 Kč). Odměna stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 1904 Kč mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu